

Hồi 1

Thần quỷ trên Ma Sơn

Lúc ấy đang là thượng tuần trăng tháng chín, trăng mờ còn khuyết dù đã lên tới đỉnh đầu mà ánh sáng vẫn còn lờ mờ. Trên vòm trời, những vì sao cũng rất thưa thớt.

Trong vườn hoa tại một nơi nọ, tuy có rất nhiều đèn đài lầu các mà đèn lửa thấp cũng không sáng lắm. Ánh trăng đã yếu ớt mà ánh sáng đèn lại ít, nên nơi đây trông càng tĩnh mịch âm thầm thêm.

Trên một cái ao sen có một cái cầu chín khúc nằm ngang, một đầu nối liền với một toà lầu tráng lệ, còn một đầu thì nối với một khoảng núi giả.

Trước mặt toà lầu tráng lệ kia là một bãi cỏ, tuy nó đã vàng úa rồi nhưng vẫn còn mềm mại.

Nơi đó là góc vườn về phía Đông Bắc, rất ít người lui tới, ngay cả gia tướng của chủ nhân với người coi vườn cũng ít đi lại canh tuần nơi đây. Bỗng trên mặt bãi có một luồng ánh sáng màu vàng đang nhảy lên, nhảy xuống, xa xa trông tựa như người ta đang tranh nhau làm cầu ở trên đất tuyết vậy. Trái cầu ấy đi tới đó, và quanh trái cầu chừng hai trượng còn thấy sức gió thổi vù vù nữa. Đột nhiên, trong bóng sáng đó, có một tiếng rú rất thánh thót, rồi bóng sáng như trái cầu kia bỗng bắn lên không hơn trượng, trông chẳng khác gì một chiếc cầu vòng. Nhưng rồi ánh sáng chói lọi của vật ấy cũng thấy biến mất ngay.

Cùng lúc ấy, từ trên không có một bóng người phi xuống, đứng ở trong bãi cỏ, mặt không đỏ, hơi không thở hổn hển. Người đó là một thiếu niên công tử hãy còn ít tuổi, mặt rất phương phi anh tuấn. Bỗng có một giọng người già vui vẻ khẽ nói:

- Thanh Lam. Cậu thông minh thật! Mới có một năm trời mà cậu đã luyện thành công pho “Thông Thiên Kiếm Pháp” thuần thuộc đến như vậy. Chỉ nội một thế “Trường Hồng Kinh Thiên” (Cầu vòng nối liền với trời) của cậu cũng đã có tới ba bốn thành hỏa hầu rồi.

Giọng nói của ông già, ăn mặc nho phục, tuổi chừng năm mươi, rất ôn tồn, và xem phong độ của ông ta cũng rất tao nhã. Hai tay

khoanh về phía sau, mặt tằm tằm cười, mỗi khi ông ta mở to mắt lên nhìn người nào mới thấy đôi ngươi của ông ta sáng quắc, khiến người đó dù can đảm đến đâu cũng không dám nhìn thẳng vào mặt ông ta.

Thiếu niên công tử mà ông ta gọi là Thanh Lam vội cầm kiếm vào trong bao, cúi đầu vái chào và hỏi:

- Thầy đồ Thư, thầy đến đã lâu chưa?

Thầy đồ Thư khẽ gật đầu và hỏi lại:

- Còn cậu Kế Tiên đâu, sao không thấy cậu ấy tới?

Công tử trẻ tuổi đáp:

- Anh họ cháu ư? Vừa rồi dì cháu cho con sen ra thư phòng gọi anh ấy lên trên nhà, chắc có việc gì ấy.

Thầy đồ Thư ngẫm nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm tự nói:

- “Cậu ấm con nhà giòng dõi, sống ở trong một gia đình phú quý như thế, học được một vài miếng võ như vậy, kể cũng đủ phòng thân rồi”

Ông ta nói xong, thở dài một tiếng, vì người anh họ của Thanh Lam là Tiết Kế Tiết không chịu khó luyện tập như Thanh Lam, nên ông ta mới khảng khái thốt ra những câu như thế. Tiếp theo đó ông lại thở dài một lần nữa, rồi mới hỏi Thanh Lam rằng:

- Thanh Lam cậu theo lão học võ đã được mấy năm rồi nhỉ?

Thanh Lam nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Đệ tử theo thầy học võ đã được năm năm.

Thầy đồ Thư mỉm cười gật đầu, rất âu yếm nhìn Thanh Lam một hồi rồi nói tiếp:

- Phải, cậu theo học lão phu đã được năm năm rồi, thời gian năm ấy không phải là ngắn ngủi, nhưng đối với người luyện võ thì hãy còn chưa đủ. Đã có nhiều người tốn công luyện tập suốt cả đời người mà cũng chưa thành công. Nay cậu nhờ có thiên tư rất tốt, trí nhớ hơn người, cho nên mới trong năm năm vốn vẹn như vậy đã học hết võ công của lão phu rồi. Tuy còn cách mức tinh thuần rất xa, nhưng đó chỉ là vấn đề hỏa hầu thôi. Thôi, chúng ta đừng nói chuyện nữa, bây giờ để cho lão phu truyền thụ cho cậu tám thế sau cùng. Cậu nên nhớ tám thế sau cùng này có thể tách ra làm một pho cũng được, tên nó là “Truy Hồn Bát Kiếm” và cũng là những thế kiếm lợi hại nhất của “Thông Thiên Kiếm Pháp”. Sở dĩ tám thế kiếm này lợi hại là

nhờ sự thay đổi của nó rất tinh diệu mà không theo thường lệ, khiến người ta không sao biết trước được. Đáng lẽ kiếm thuật là một môn dễ luyện và khó tinh xảo, người luyện kiếm phải luyện tới mức thủ định tâm thần, lấy ý ngự kiếm, nghĩa là chỉ dùng ý nghĩ của mình có thể sai bảo được thanh kiếm. Khi nào cậu luyện tới mức đó thì mỗi thể thức của cậu mới biến ảo vô cùng được. Hồi này, lúc cậu múa kiếm, lão phu đã đứng cạnh xem kỹ, nhận thấy cậu ít tuổi như thế này đã luyện tới mức tâm thần thuần nhất, dùng ý mà dẫn dắt thể kiếm. Như vậy thực là tiến bộ một cách quá nhanh chóng, người thường rất ít ai theo kịp, nhưng tám thế kiếm này lại phức tạp kỳ ảo hơn những thế kiếm trước mà cậu đã học, cậu phải để ý kỹ mới được.

Thầy đồ Thư nói tới đó, liền đỡ thanh trường kiếm của Thanh Lam cũng không cởi áo dài ra nữa, rồi ở trên bãi cỏ biểu diễn từng thức một, vừa biểu diễn vừa dùng lời giảng giải những thế kiếm đó biến hoá thay đổi như thế nào một cách rất tường tận cho Thanh Lam nghe.

Lúc ấy, Thanh Lam không dám sao nhãng chút nào, đứng yên đó tụ kinh hội thần, nhìn chòng chọc vào thanh kiếm của Thầy đồ Thư và chân cũng di động theo ông già.

Một lát sau, ông già đã biểu diễn xong tám thế kiếm pháp. Ông ta liền cười khanh khách nói:

- Cậu Thanh Lam, cậu đã trông thấy rõ chưa? Thôi được để lão phu biểu diễn lại một lần nữa cho cậu xem.

Nói xong, ông ta lại biểu diễn tám thế kiếm đó một lần nữa. Lúc này Thanh Lam mới trông thấy rõ kiếm ở trong tay ông ta chỉ trong nháy mắt đã biến thành bảy tám thanh, và tay của ông ta cũng tựa như bảy, tám cái cùng múa một lúc vậy.

Thanh Lam càng phục Thầy đồ Thư hơn nữa, ngày thường trông thấy ông ta thực là nho nhã, đúng là một ông thầy đồ hủ, khi đi đường và ăn nói lúc nào cũng đều ẻo lả yếu ớt như vậy.

Thoạt tiên còn trông thấy rõ hình dáng của ông ta, sau tới khi ông ta múa thực nhanh thì chỉ còn trông thấy một cái bóng đen lặn đi lặn lại và có bảy, tám làn kiếm quang quây quần và lặn theo thôi. Đường kiếm như con rồng bạc múa lên múa xuống, múa ngang múa dọc, tuy Thanh Lam đã nhớ hết tám thế kiếm pháp của Truy Hồn Bát Kiếm rồi, nhưng chàng không ngờ pho kiếm này lại thần diệu

đến như vậy, khiến chàng cũng phải tối tăm mặt mũi, mắt trợn tròn mồm há hốc ra nhìn.

- Ai thế?

Một tiếng quát nổi lên, bảy tám đạo kiếm quang kia bỗng biến hẳn. Nghe thấy tiếng quát ấy, Thanh Lam cũng phải giật mình kinh hãi và hai tai cũng vang động hầu như điếc vậy.

Chàng rất lấy làm lạ vì không thấy một hình bóng nào hết, sao bỗng nhiên Thầy đồ Thư lại hỏi như vậy.

Mặt trăng vẫn nằm yên ở trên không, những ngôi sao vẫn lóng lánh ở chỗ góc vườn hoa đó, yên lặng đến nỗi một cái lá rụng xuống đất cũng có thể nghe thấy được. Đột nhiên có một tiếng cười rất dòn vọng tới, tiếp theo đó, Thanh Lam đã trông thấy hai cái bóng người cùng xuất hiện trên những tảng đá lớn ở núi đá giả.

Dưới ánh trăng lờ mờ, chàng đã trông thấy rõ hai người đó, một cao lớn vạm vỡ, một gầy gò bé nhỏ. Hai người ấy đều vận võ trang màu đen, lưng đeo đơn đao sáng quắc. Không cần nói rõ, chàng cũng biết hai người đó là người dạ hành.

Đột nhiên trông thấy hai người đó xuất hiện. Thanh Lam cả kinh bụng bảo dạ rằng:

- “Trong phủ canh gác cẩn mật như vậy, quan binh tuần tiễu liên tiếp, không một giờ phút nào là không có người đi lại tuần hành. Sao hai tên giặc này lại táo gan đột nhập nơi đây như thế?

- Thanh Lam, cậu cứ đứng yên, không được tự tiện ra tay đấy nhé.

Nói xong, Thầy đồ Thư đưa thanh trường kiếm cho chàng, rồi quay lại quát bảo hai người kia rằng:

- Hai tên cuồng đồ này ở đâu tới, sao đêm hôm dám xông vào trong Tiết phủ định làm gì?

Ông ta vừa nói dứt, đã dùng thế khinh công “Nhất Hạc Xung Thiên” (một con hạc bay lên trời) tung mình nhảy lên cao ba trượng, người ông ta tựa như một con hạc hạ thân xuống chỗ núi giả.

Người nhỏ bé nọ hơi lui bước, rồi lạnh lùng hỏi:

- Bát Túy Kiếm Khách, bây giờ lại làm cả Hộ viên của Tiết sứ phủ nữa. Giỏi lắm! Chúng ta cáo từ ngay đây.

Nói xong y ra hiệu cho người cao lớn rồi định quay người rút lui.

Thầy đồ Thư thấy đối phương gọi mình là Bát Túy Kiếm Khách, mặt hơi biến sắc, và khẽ rùng mình một cái, nhưng ông ta đã ngừng mặt lên trời cười ha hả, người chỉ khẽ lướt tới trước mặt hai người, lớn tiếng hỏi:

- Bạn kia thông minh và sáng suốt thực, lại nhận ra được lão phu như vậy.

Người cao lớn vội rút đơn đao ra, lớn tiếng quát bảo:

- Họ Triển kia, ngươi muốn gì?

Thầy đồ Thư không thèm nhìn mặt đối phương mà chỉ mỉm cười đáp:

- Hai người thử nói tên tuổi ra cho lão phu nghe đã.

Người to lớn giận dữ đáp:

- Thái gia đây là Dạ Du Thần Tống Thời, còn người này là sư huynh của ta là Quỷ Ảnh Tử Hà Di. Thế nào ngươi đã nghe thấy rõ chưa? Hiện giờ anh em thái gia còn có việc cần phải đi ngay, không thể nào ở đây được.

- Hãy khoan!

Thầy đồ Thư tuy nói rất khẽ mà tiếng nói của ông ta đã kêu nghe sang sảng rồi.

Quỷ Ảnh Tử với Dạ Du Thần vừa nghe thấy tiếng nói của lão hiệp đã giật mình kinh hãi rồi.

- Thế ra các ngươi là bọn Ngao Sơn Quỷ Thần đấy? Hay lắm! Các ngươi đã nhận ra lão phu rồi thì bắt buộc lão phu phải bẻ đầu các ngươi để lại mới được.

Thầy đồ Thư nói một cách nhẹ nhõm ung dung, việc bẻ đầu người để lại quan trọng như thế mà ông ta lại coi như một chuyện rất thường thôi.

- Hì... hì...

Hà Di cười nhạt mấy tiếng rồi trả lời:

- Bọn Ngao Sơn Quỷ Thần chúng ta, từ khi ra đời tới giờ, đây là lần đầu tiên mới nghe thấy ngươi là người đầu tiên dám nói với chúng ta như vậy.

Tống Thời cũng nhin không nổi, cười như điên như khùng xen lời hỏi:

- Họ Triển kia, người tưởng anh em thái gia sợ người hay sao?

Nói xong, y đã múa thanh quý đầu đao, giở thế “Quý phủ phích sơn” (búa ma chém núi) nhằm đầu Thầy đồ Thư chém xuống.

Thầy đồ Thư bỗng xoay người một cái đã tránh ngay được thế đao của địch, rồi ông ta cười nhạt, nói tiếp:

- Hai người cùng xông lên đấu một lúc đi.

Thế đánh của ông ta trông rất giản dị và ung dung, nhưng sự thực thần pháp của ông ta nhanh không thể tưởng tượng được.

Thanh Lam chưa nhận xét được thân pháp huyền ảo của ông ta nhưng Ngao Sơn Quỷ Thần là người giàu kinh nghiệm tất nhiên chúng phải biết ngay và kinh hãi vô cùng.

Tổng Thời thấy đao của mình chém hụt càng bực tức thêm, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi xoay mũi kiếm lại chém ngang một nhát.

Ngờ đâu y chỉ thấy bóng người ở phía đằng trước thấp thoáng một cái, không hiểu Thầy đồ Thư giở thân pháp gì ra và chỉ thấy vai đối phương rung động một cái đã có bảy tám cánh tay giơ lên nhằm người y chop tới liền. Lúc này, y muốn lui về phía sau nhưng đã muộn rồi thanh quý đầu đao đã bị địch thủ cướp mất. Từ khi ra đời đến giờ y chưa hề bị mất sĩ diện và thất thố như thế này bao giờ cả. Y không ngờ tối hôm nay lại gặp kẻ địch lợi hại đến như vậy, mới đấu có hai thế mà đã bị đối phương cướp mất khí giới. Y hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, vội giả bước lui ngay về phía sau.

Thầy đồ Thư không đuổi theo, vẫn đứng yên ở chỗ cũ, mồm chỉ lạnh lùng nói:

- Lúc lão phu rút lui ra khỏi giang hồ đã thề độc rồi, bất cứ là ai, hễ biết lai lịch của lão phu thì bắt buộc lão phu bẻ đầu người đó xuống. Bây giờ nếu hai vị biết điều hãy tự cắt lấy đầu của mình ngay đi.

Hà Dị đã rút đơn đao ra, chờ Thầy đồ Thư nói xong liền trả lời rằng:

- Chúng ta, Ngao Sơn Quỷ Thần từ khi ra đời tới nay chưa hề bao giờ gặp địch thủ cả. Nay người chỉ đấu có hai thế mà đã cướp được khí giới của anh em chúng ta, tất nhiên võ công của người giỏi hơn anh em ta, nhưng...

Thầy đồ Thư cả giận xen lời hỏi:

- Hai người còn chưa chịu thua ư? Hồi nãy ta đã bảo hai người cùng xông vào đấu một lúc kia mà. Sao hai người lại không chịu ra tay đấu cùng một lúc như thế. Được, bây giờ lão phu cho hai người dịp may nữa. Hai người cứ việc xông lên tấn công một lúc đi, ta nhường cho hai người mười thế. Trong mười thế đó, ta quyết không trả đũa.

Hà Dị cười nhạt và đỡ lời:

- Nếu trong mười hiệp chúng ta không đả thương được người, thì anh em chúng ta xin vui lòng để lại đầu lâu cho người.

- Được lắm!

Thầy đồ Thư giơ tay phải lên, cướp luôn thanh đao ấy, rồi dí vào người của Tống Thời, mồm thì nói:

- Này đây, hai người cứ việc xông vào đấu với ta đi.

Tống Thời vội dùng tay gạt thanh đơn đao ấy sang bên và nháy mắt ra hiệu cho Hà Dị.

Tiếp theo đó, y liền xông lên múa đao chém Thầy đồ Thư trước, còn Hà Dị cũng múa đao xông lên tấn công sau.

Hai thanh đao của hai tên đó, một tấn công dưới, đều nhằm thầy đồ thư chém tới, lợi hại vô cùng.

Thanh Lam tay cầm trường kiếm đứng ở trên bãi cỏ, thấy vậy trong lòng cả kinh, muốn nhảy xổ vào giúp sư phụ một tay, nhưng vừa rồi Thầy đồ Thư đã dặn không cho chàng được nhúng tay vào, nên chàng đành phải đứng yên để xem. Bây giờ chàng thấy dâm phụ hai người đấu với một mà Thầy đồ Thư lại tay không, nếu mình còn chần chừ thì hai bàn tay không của Thầy đồ Thư làm sao mà chống đỡ nổi hai thanh đao sắc bén của hai tên giặc.

Chàng đang suy nghĩ thì tình thế của trận đấu đã biến chuyển rất lớn. Chàng nhìn thấy thân hình của Thầy đồ Thư đang quay tít, nhất thời trông như bảy tám cái bóng người xuyên đi xuyên lại trong hai luồng ánh sáng của địch vậy.

Có lúc rõ ràng chàng trông thấy đao của dâm phụ đã chém trúng vào một cái bóng người rồi, mà khi lưỡi đao chém xuống lại hụt, đủ thấy một bước đi của ông ta thật tinh xảo và khéo léo khôn tả. Có xem trận đấu này, chàng mới biết kinh nghiệm đối địch của ông ta quả thực lão luyện vô cùng.

Đao pháp của Ngao Sơn Quỷ Thần tuy nhanh và mạnh thực, nhưng bị bấy tám cái bóng người tránh đông né tây làm cho chúng hoa cả mắt, không biết cái bóng nào là hư nữa.

Chỉ trong nháy mắt, ba người đã đấu xong mười hiệp, Thanh Lam bỗng nghe có tiếng còi rú lên. Tiếp theo đó, có tiếng kêu “hự” và tiếng đon đao rớt xuống đất kêu “loảng xoảng” rồi một bóng đen đang ở trong ánh đao đã nhanh như điện chớp nhảy lên trên không bay đi mất. Ánh sáng đao thấu lượm ngay. Thầy đồ Thư trợn trừng mắt sáng như điện vừa nhìn theo bóng đen kia vừa lắc đầu thở dài.

Quỷ Ảnh Tử Hà Dị tuy võ công không lợi hại mấy, nhưng kinh công của y quả thực hơn người nên y mới được người ta ban cho biệt hiệu là Quỷ Ảnh Tử (cái bóng ma). Nếu không có khinh công lợi hại như vậy thì y đã bị chung số phận với Tống Thời rồi.

Thầy đồ Thư đứng ngăn người ra bụng bảo dạ:

- “Ta gây hấn với phái Tần Lãnh nên mới phải đổi tên họ lui ra ngoài giang hồ, đến Tiết phủ này ẩn náu, thoáng cái đã được mười bảy năm rồi. Ta yên trí câu chuyện ân oán thị phi đó đã tiêu tan, ngờ đâu ngày nay chúng lại theo dõi tới đây làm phiền. Bây giờ để cho Quỷ Ảnh Tử đào tẩu, ta với Tần Lãnh thù cũ chưa xong, oán mới lại kết, chắc chắn phen này không sao rảnh tay như trước nữa...”

Nghĩ tới đó ông ta cúi đầu nhìn Dạ Du Thần Tống Thời bị ông ta dùng nội gia thủ pháp đánh chết. Ông ta lại nghĩ tiếp:

“Tên Tống Thời này khét tiếng hung ác đã lâu năm. Ngờ đâu ngày nay lưới trời lồng lộng, y lại lọt vào tay ra. Ngao Sơn Quỷ Thần cũng là nhân vật có tên tuổi trên giang hồ chứ không phải là những tên trộm cướp tầm thường, sao bỗng dưng chúng lại tới Lộ Châu này làm chi...? À, phải vừa rồi chúng chả nói là đang có việc cần phải làm gì? Chẳng lẽ đêm hôm chúng lén vào Tiết Độ Sứ phủ này có mưu mô gì chăng?”

Nghĩ tới đó, ông ta liền cúi đầu xuống khám xét trong người Dạ Du Thần một hồi, thấy không có vật gì khả nghi cả, đang định đứng dậy thì bỗng thấy trước ngực cái xác, trông gãy nát, hình như có một vật gì lóng lóng. Ông ta vội cởi mấy cái nút đó, lấy vật nọ ra xem, mới hay là một thẻ đồng hình chữ nhật, trên có khắc một đầu hổ, bên dưới lại có bốn chữ triện. Xem xong cái thẻ đồng ấy ông ta liền biến sắc mặt và nghĩ thầm:

- “Ta đoán không sai chút nào”

Ông ta vội cất cái thẻ đồng vào túi, lấy hóa cốt tán ra búng vào người Dạ Du Thần một chút, chỉ trong nháy mắt, cái xác to vạm vỡ của Tống Thời đã hóa thành một đồng nước vàng và mất dạng luôn.

Thầy đồ Thư quay mình nhảy xuống dưới bãi cỏ, Thanh Lam vội chạy lên nghênh đón và hỏi:

- Thưa thầy, hai tên giặc đó là những hạng người như thế nào?

Thầy đồ Thư thở dài một tiếng rồi đáp:

- Hai người này là Ngao Sơn Quỷ Thần, môn hạ của phái Tần Lĩnh. Hà! Thanh Lam câu chuyện xảy ra đêm nay, cậu đừng nói lại cho ai biết nhé.

Thanh Lam đáp;

- Con đã biết rồi.

- Khuya lắm rồi, cậu cũng nên đi ngủ đi.

Thanh Lam vâng lời, vái chào Thầy đồ Thư, rồi xách trường kiếm quay về phòng. Khi đi qua phòng của người anh họ, thấy đèn ở bên phòng đã tắt, chàng đoán người anh họ đó ngủ đã lâu lắm nên chàng đi thẳng về phòng, treo trường kiếm lên vách rồi tắt đèn đi ngủ ngay.

Ngờ đâu chàng nằm trần trọc mãi mà vẫn không sao ngủ được. Bỗng nghĩ tới Ngao Sơn Quỷ Thần gọi Thầy đồ Thư là Bát Túy Kiếm Khách. Chàng cũng phải nhìn nhận thầy đồ không hổ thẹn với biệt hiệu ấy chút nào, vì chính mắt chàng đã trông thấy lúc đấu với hai tên giặc, người của ông ta biến thành bảy tám cái hình bóng và bảy tám cái cánh tay. Chàng nhớ ra môn thân pháp kỳ dị của ông ta chính là “Truy Hồn Bát Kiếm” mà ông ta đã dạy mình hồi nãy. Nghĩ tới đó chàng liền bụng bảo dạ rằng:

- “Không biết ta luyện tập đến bao giờ mới có được tay chân và mình mẩy nhẹ nhàng như Thầy đồ Thư... à, tại sao Ngao Sơn Quỷ Thần lại gọi ông ta họ Triển, thực chứ không phải là họ Thư. Như vậy, họ Thư của ông ta là giả dối rồi. Còn phái Tần Lĩnh bọn Ngao Sơn Quỷ Thần là người của phái ấy, thế còn Thầy đồ Thư là người của phái nào? Lại còn cái xác của Tống Thời, không hiểu Thầy đồ Thư móc túi lấy lọ thuốc gì ra, chỉ búng vào cái xác ấy một chút, trong chốc lát đã hóa thành một đồng nước ngay? Cứ xem hành động của

Thầy đồ Thư đêm nay đủ thấy ông ta là một kỳ nhân phi thường. Năm năm trước ta cùng người anh họ là Tiết Kế Tiên được ông ta khai lòng và dạy võ cho. Trong lúc nghỉ ngơi, ta vẫn thích lấy kiếm và gậy ra tập múa và đánh nhau giả với biểu ca. Lúc ấy Thầy đồ Thư cứ khoanh tay đứng nhìn hai anh em ta rồi mỉm cười, và ông ta giả bộ như người không biết võ. Sau đó, một lần thành nhỏ hầu hạ ông ta là Tiết Phúc có cho ta biết, một đêm khuya nó dậy đi tiểu, nhìn vào mùng của thầy đồ không thấy ông ta nó tìm khắp phòng cũng không thấy ông ta nốt và lúc ấy cửa ngõ đều đóng kín. Nó hãi sợ vô cùng, không dám ngủ nữa, cứ nằm ngủ ở trên giường và trở mắt nhìn ra bên ngoài. Một lát sau, bỗng nghe thấy cửa sổ có tiếng kêu, nó liền thấy cánh cửa giữa có người ở bên ngoài nhảy vào, dưới ánh sáng trăng mờ nó thấy thầy đồ đang rón rén đi vào trong phòng”.

oOo